

Lahjaksi tulevaan

Joululahjan antaja miettii, miten voisi antaa sellaisen lahjan, joka tuo saajalleen iloa siinä hetkessä ja toisaalta siitä voisi olla hyötyä myös tulevaisuutta ajatellen.

Ihanteellisimmillaan lahjoissa on kaikkea sitä, mitä Itämaan tietäjät antoivat Jeesukselle. Suitsukkeen tuoksu toi iloa lahjan antamisen hetkeen, mirha-öljy kertoi äskensyntyneen kunnioittamisesta tulevana kuninkaana ja kulta merkitsi varallisuutta, josta pyhä perhe saattoi saada toimeentulonsa pakomatkallaan Egyptiin.

Joululahjan antaja ei kuitenkaan voi tietää, mitä kaikkea lahja voi sen vastaanottajalle merkitä. Kerrostalossa asuvana ihmisenä minulla ei ole tapana hankkia joulukuusta. Niinpä ilahduin, kun vuosia sitten sain jouluviikolla lahjaksi sypressin, joka on vihreä ja muodoltaan ikään kuin eräänlainen joulukuusi. Lahjan saamisesta on kulunut seitsemän vuotta, mutta osa siitä tuottaa minulle iloa vieläkin. Sypressi kuihtui pois, mutta ruukussa oli sen lisäksi huomaamattoman pieni köynnöskasvin taimi (muratti), joka jatkoi kasvuaan. Otin kuihtuneen kasvin ruukusta, lisäsin siihen vähän multaa ja jäin seuraamaan taimen kasvua. Vuosien aikana köynnös on kasvanut pitkälle ja se on vieläkin ilonaiheena jokapäiväisessä ympäristössäni, vaikka luultavasti lahjan antaja uskoi antavansa vain lyhytikäisen joulukukan.

Joululahjoja eivät ole pelkästään kukat, tavarat ja hyödykkeet vaan myös lähimmäisen muistaminen ja ajan antaminen toiselle ihmiselle voidaan kokea suurena lahjana. Kohtaamisissa viriää usein sellaista, mitä emme osaa odottaa. Saamme uusia ajatuksia ja ymmärrämme toisiamme ja itseämme paremmin. Syntyy yhteyttä ja kenties uusia tulevaisuuden mahdollisuuksia.

Kun koronapandemia luo taas epävarmuutta tulevaisuuden ylle, voisiko sen kylkiäisenä tulla mitään hyvää? Sitä täytyy ainakin toivoa. Ehkä arvostamme tänä jouluna ja tulevaisuudessa entistä enemmän yksinkertaisia asioita, itsetehtyjä lahjoja, yhdessäoloa ja perinteistä joulun sanomaa.

Veli Matti Linnanmäki

